

менува нищо за тѣхъ и, за всѣки случай, не би закѣснѣлъ тогава да предупреждава и отклонява, изпълнявайки дълга си на по-старъ и по-опитенъ другаръ. Това той би сторилъ въ духа на сжщитѣ ония идеи, които ще развие малко по-късно подъ формата на една „Политическа изповѣдь“ (1843). И споредъ тѣхъ, възстанията сж само тогава оправдани, когато се предхождатъ отъ една пълна нравствена и обществена възобнова на тиранично управляванитѣ народи; иначе, незрѣлитѣ и не-обмислени бунтове могатъ да донесатъ само голѣми пакости за народа. Дали той има тукъ на умъ опититѣ на нѣкои свои другари и специално браилскитѣ бунтове отъ 1841 и 1842 г., не знаемъ. За всѣки случай, колкото и да съчувствува на борбата за народностъ и за черковна свобода, подѣята тъкмо тогава отъ Неофита Бозвели, който бива наскоро и заточенъ на Атонъ, Селимински не би се отклонилъ отъ прѣката си задача, за да одобрява или предприема авантюри, които сж крайно несериозна, младежка работа и които при това само влошаватъ положението на сънародницитѣ му. Но че иначе той подкрепя дейно и авторитетно усилията на най-добритѣ атински българи, да се разбуди или активизира националото чувство у нѣкои ученици и студенти тукъ, и че се радва на известна почитъ между тѣхъ, като бившъ революционеръ, дългогодишенъ учителъ и заслужилъ за народността ни мжжъ, не може да има никакво съмнение. Това личи отъ цѣлата му преписка въ тия години, 1840—1844 г.; това е ясно и отъ единъ интересенъ документъ, издаденъ на 24 юлий 1843 г. въ Атина и подписанъ отъ Иларионъ Михайловски. Въ него този даровитъ юноша, който е решилъ да продължи духовното си образование въ Русия, се прощава съ своитѣ приятели, давайки имъ тържественъ обетъ, че „не ще пренебрегне нищо отъ своитѣ задължения“, за „да се покаже полезенъ къмъ нашия български народъ“.

Между най-близкитѣ приятели тукъ се споменува, наредъ съ по-младитѣ П. Ив. Мишайковъ, Ив. Найденовъ, Г. Илиевъ Бусилинъ, Г. Атанасовъ, Н. Стояновичъ, К. Ив. Мишайковъ, Ив. Николовъ, Д. Стояновъ, — и нашиятъ Ив. Селимински. Последниятъ, който е приелъ да съхранява документа, се брой очевидно и менторъ на групата. И въ какъвъ духъ се е поддържала дружбата между стари и млади, въ името на националния идеалъ, показва ни още това мѣсто